

καλώς τότε που κόπησε κι' ἔδω γὰ τραγουδῆση
νὰ μᾶς καλοκαρδίση.

Γιὰ κίττα γύρω τῶν βουνῶν τὰ χροισμένα φρούτα,
γιὰ κίτταε και μερικὸς
τῶν Κρητικῶν πολιτικοῦ,
ποῦ θέλουν στρουγγίσι σὰν καὶ οὐκ, μὰ δὲν εὐρίσκουν γίδια.

"Ἐλα και σὺ τῶν Ἀθηνῶν ὁ ξυλοσακαράκας
και τὸν θαναμίσιον λαὸν τραγοῦδισε τῆς βράκας,
ποῦ γιὰ μικροσυμφέροντα δὲν δίνει μὰ πεντάρα
και τοῦ φτεροῦει τὴν ψυχὴ τῆς Κρήτης ἢ λαχτάρα.

"Ἐλα κι' ἔδω, κὲρ Φασουλῆ,
ὀστην ἦσθον σου τὴν προσφιλή,
νὰ ψάλλῃς μεταρροθμιστάς,
νὰ ψάλλῃς Γερονοισιάς,
κι' ἐξέμνησε περὶχαρῆς μὲ τοῦ Ρωμηοῦ τοὺς στίχους
και τῆς Βουλῆς τῆς Κρητικῆς τραοῦς Σαρανταπῆχους.

Βουνῶν ἄερα χόρτασε
κι' ἔδω μαζί μας γιώρτασε
τὴν σχολὴ τῶν παλληκαριῶν, τ' Ἀη-Γεωργιοῦ τὴ χάρει,
νὰ ὄησ' κι' ἐμὲ τὸν Ναυαρχο τοῦ κάμπου καρβαλάρη,
και διεθνή στρατεύματα ἔμπροστά μου νὰ περνοῦν
και νὰ μὲ προσκονοῦν.

Τέτοια τὸ Πριγκηπόπουλο μὲ ἴμλησε μὲ πόνο,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ μὲ τόνο.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλια και δαὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλουδα και μὲ τοῖη πρσανιάδες
ν' ἀνθοβολοῦν παντοεινὰ
γιὰ σέτα τὸν ἀφέντη,
και τὰτορροῦεῖνα βουτὰ
νὰ σκίβουν ὅτὸν λεβέντη.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλια και δαὸ χιλιάδες,
κι' οἱ κάμποι μὲ τὰ λουλουδα και μὲ τοῖη πρσανιάδες
ν' ἀρωματίζον πάντοτε χρυσοῖη παλληκαριά,
ποῦ τοὺς αἰματοπότισε γιὰ ἴλιγγ' ἔλευθεριά.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε μὲ χίλια καλημέρα,
κι' ἂν σὺ, λεβέντη Πριγκηπα, κλεισμένος ἔδω πέρα
ζωὴ περνεῖς ἀσκητικὴ και μὲ χολαῖς ποτίζεσαι,
γιὰ τέτοια μὴ σκοτίζεσαι.

Χίλια καλῶς σὰς ἔβηκαμε, χίλιας φοραῖς σπολλάτην,
και ὀτῆς Χαλέπας τὸ πτωχὸ και τὸ μικρὸ Παλάτι
κάθε μεγάλος πόθος μας μὰ ἔμερα νὰ χορῆση,
κι' ἐκεῖ ὀτῆς ἄκρας τῶν βουνῶν
κι' ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν
νὰ βγάλλῃ τὴν βελίδα του και βράκα νὰ φορέση.

Τέτοιο ἔμπροστά ὅτὸν Πριγκηπα ἔραγοῦδησα τραγοῦδι,
κι' αὐτὸς μὲ διεφώτισε
και σοβαρὸς μ' ἐράττησε :
τὸ φράκο τοῦτο ποῦ φορεῖς μὴν εἶναι τοῦ Σκουλοῦδη;

Κι' εἶπαμε ἴλιγα χορατὰ νὰ πᾶν ἢ πίκρασι κάτω,
και μωσοφιξε τὸ χέρι μου, τὸ τόσο γυλικατο,
και παρ' ὀλίγον δαὸ φοραῖς ἄχ ἄχ νὰ ξεφανώσω,
και ταπεινῶς ἐπέλενα γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσω.

Κι' ἔφυγ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα, καυκάλα φωραλέα,
και ὅτου γαμπροῦ μου ἴγωρια νὰ ἴδω τοὺς ἡμέτεροῦ μου,
κι' εἶδα τὸν Τσελλὸν τὸν γλυκύν, τρανὸν Εἰσαγγελέα,
και τὸν ἐπαρακάεσα κι' ἐκ μέρους σου κι' ἐκ μέρους μου
αὐτὸ τὸ φέλλου τοῦ Ρ ω μ η ο ὦ νὰ μὴν τὸ κατασχέση
κι' ἂν εἶτα δὸλα και τίποτα μὰ μοῦ τὸ πασηρώση.

Μάθε πῶς εἰδ' ἀποβραδὸς και τὸν Ἀσκαλοζογάννη,
ποῦ τὴν σεμνὴ του λεβεντὰ κανένας δὲν τὴν φθάνει.
Κατόπιν και τὸν ἐμριμθὴ τὸν Παπαφράγκο ἴγωρια
και μοῦτε : καλὸς ἄριος, και τοῖπα : καλὸς ἄριος.
Μὰ κι' ὁ Μαρσῶν ἴγωριστήκε μ' ἐμὲ τὸν στενοβράκη
κι' ἐπανηγύρεσα φαιδρὸς μὲ τὸν Πανηγυράκη.

Κι' ἔδω τραπέζια γίνονται μὲ διαρκεῖς προσποιεῖς,
κι' ἔδω πολλὴν ἐνφράδειαν ἀκούεις κάθε τόσο...
Ἐλληρικῶν δέλοισι τὸ ἴσημα τῆς γλώσσης,
κι' ἐγὼ τομίζω κατ' αὐτὰς πῶς δὲν θὰ τὸ γλυτώσω.

Πῶς πάνε τὰ Σμυρναῖκα, νερόβρασε φιδε ; ...
εἶδες και σὺ τὸν Πριγκηπα τῆς Κρήτης ; ... ἄμμη δέ ;
Ἐκάθισες οὐ Παλασοῦ
πολιτρόνα, φαμφαρόνο ;
ἔφαγες τόνους τοῦ κουτιοῦ
μὲ τρεῖς δεκάρας μόνο ;

Κεράσι Γερακαριανὸ σοῦ ἄρθεῖσε τὰ χεῖλι ;
ἐφάρεγες ὀτῆ θάλασσα λαγοῖς μὲ πετραχίλι ;
Τέτοιος ἐφάρεγα κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ Φαρουδάκη
κι' ἐγγνώρια σὰν πεθερὸς και τὸν Πεδερουδάκη.

Εἶδες τριγύρω σου στρατοῦς παντοδαπῶν Καισάρων ;
εἶδες συγχρόως κι' ἐνταυτῶ Ἀντάμων τοσαῶρον
τὴν δίχρωμη, τὴν τριχρόμη, τὴν παρδαλί παντήρα ;
ἄμμη τί λοιπὸν κορδόμεσαι και τὴν κακὴ σου ἔμερα ;

Ἀτὰ σοῦ γράφω, Περικλή, κι' ἄμυδαλοσακισματα
σοῦ στέλλω χαρεῖσματα,
κι' ἄλλα σκοπεῖω νὰ σοῦ πῶ ὅτὸ προσεχὲς τὸ φέλλο,
μὰ κῆμα ποῦ δὲν εἰσ' ἔδω νὰ μὲ χορτίσης ξύλο.

Πανηγυρὶς Πειραϊκὴ, τὰ μάλιστα ποιητικὴ.

Ἰμνησομεν πανήγυριν ὀραῖαν ἐν ὀλίγοις...
ὁ ποιητὴς τοῦ Πειραιῶς, ὁ Γεωργηὸς ὁ Στρατήγης,
αὐτὸς ἀποῦ ἔραγοῦδης γλυκαῖα τὸ Σπῆτι,
αὐτὸς ποῦ τόσα ρήματα βρονητόφανος κηρύττει,
πανηγυρίζει σήμερον μετὰ σεῖραν ἀγώνων
τὴν ὀραῖαν τὴν ποιητικὴν εἰκοσιπέντε χρόνων.

Μετέχει δὲ τῆς ἑορτῆς τὰ μάλιστα προθύμως
τοῦ Πειραιῶς ὁ ἄγιμος,
ἀλλ' ὄμως κι' ἡ πρωτεύουσα τὸν ποιητὴν συχαίρει,
κι' ὁ Κρητικὸς ὁ Φασουλῆς
μετὰ θερμότητος πολλῆς
ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ Χατὰ τοῦ σφίγγει κάθε χεῖρα.

